

Det er derfor, at jeg meget klart på regeringens vegne har tilkendegivet, at vi i foråret 2005 vil lave en høring for at løbe en debat i gang omkring tre områder: For det første offentlige institutioner, uddannelsesinstitutioner, døgninstitutioner m.v.; for det andet det offentlige rum, som restaurationslivet jo altså er en del af, men som jo også omfatter butikker og idrætsanlæg, offentlige transportmidler, kulturinstitutioner og andre steder, hvor folk færdes; og endelig for det tredje arbejdspladsen.

Vi har brug for at få en tilbundsående og nuanceret diskussion om, hvilke virkemidler vi i vores bestræbelser på at kunne nå det, som alle er enige om – jeg har ikke hørt nogen sige noget andet, end at man skal kunne færdes uden at blive udsat for passiv rygning – har brug for skal tages i brug: Skal vi fortsætte med at forfølge den kurs, vi har forfulgt, nemlig bred dansk konsensus omkring noget regulering, men ellers primært noget holdningsbearbejdning, eller skal vi tage skrappe midler i brug? Regeringen har ikke konkluderet på det på forhånd. Vi ønsker at tage debatten på en forpligtende måde, og det drager vi omsorg for i 2005.

Når fru Line Barfod, hvad man jo kan have meget sympati for, f.eks. siger: Lad os da lave en regel, der forbyder rygning i restauranter, men dog sådan, at hvis rygning alligevel kan finde sted, uden at de ansatte udsættes for passiv rygning, så er vi med på dét – så lyder det jo meget sympatisk. Det store gode spørgsmål er så: Kan det teknisk lade sig gøre, på hvilke vilkår kan det lade sig gøre, er det en interessant vej at gå?

Kl. 19.10

Nu er jeg helt opmærksom på, at jeg er sundhedsminister, og hvis man alene tager den kikkert for øjet, så kan man jo ikke nå andre konklusioner, end at tobak skulle forbydes. Men allerede i det splitsekund, vi ikke forbyder tobak, begynder vi sådan set at gå på kompromis med, hvad der ellers ville være det rigtige sundhedspolitiske synspunkt, hvis man så fuldstændig enøjlet på det.

Derfor har vi brug for en debat, der foregår i en sammenhæng. Selv om man kan sige, at det er en sundhedspolitisk relevant bemærkning – det er det måske ikke, men det er en relevant bemærkning i en bredere sammenhæng – forstå jeg godt de restauratører, der siger, at de meget nødig vil lokkes ud ad et spor, hvor de nu skal i gang med at regulere og investere i ventilationsanlæg og alle mulige andre tekniske finurligheder for så 2 år senere at opdage, at det ikke ræk-

ker, fordi der pludselig er et Folketing, der siger: Nej, vi vil hellere have et fuldstændigt forbud mod tobaksrygning i restaurationslivet a la Irland. Det forstår jeg godt.

Det er sådan set også derfor, at tiden ikke kalder på, at man knipser med fingrene og siger: Nu gør vi lige sådan og sådan. Tiden kalder på, at vi holder denne her debat varm, påvirker holdningsmæssigt, sørger for at oplyse, tager de positive resultater, vi kan nå via den strategi, samtidig med at vi nu skaber en forpligtende debat i samfundet om – hvis man vil gå et skridt videre, hvis man vil vælge en anden strategi – hvad det så reelt er for modeller, der skal vælges imellem. Hvad er det for problemstillinger, der rejser sig, hvis man f.eks. går ind i den engelske model, der siger, at der gerne må ryges, hvis ikke der serveres mad, men at der ikke må ryges, hvis der serveres mad? Hvad er det for nogle problemstillinger, der rejser sig kontra den irske model og kontra den svenske model? Det er jo sådan set den debat, jeg lægger op til.

Derfor vil jeg så også til fru Sophie Hæstorp Andersen, der efterlyser en handleplan, sige, at der jo sådan set er masser af handling i det. For det, jeg altså her lægger op til i kølvandet på det initiativ, der nu bliver omsat i lovgivning her, er, at vi initierer en debat i 2005 på en forpligtende måde, men altså også med en bredde, hvor vi ikke går og bilder hinanden ind, at bare vi kan forhindre rygning i cafémiljøet, så har vi løst problemerne i denne sag.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg tror ikke, der er nogen, der bilder sig selv ind, at det her kun handler om at gøre cafeer røgfri, og så har vi løst alle problemer. Jeg synes faktisk, at set i lyset af, at vi har en regering, der ofte går ud og bryster sig af handlekraft, så er der altså meget lidt handlekraft i en forpligtende debat og en høring i løbet af 2005 på et område, hvor regeringen i sit eget beslutningsforslag har ridset op, hvad det er for nogle problemer, der er, hvor udbredte de her problemer er, og måske endda også direkte flere steder henvist til, at der er andre tiltag i andre lande.

Derfor vil jeg egentlig sige, at hvad angår at udbrede røgfri miljøer, så siger ministeren, at man vil tage øvrige initiativer, det her er kun et led i de øvrige initiativer. Er en forpligtende debat det eneste øvrige initiativ, regeringen har planer om, ud over at man har efterspurgt erfa-